

ARREST VAN HET GERECHT (Tweede kamer — uitgebreid)

12 december 1996 *

In zaak T-87/92,

Kruidvat BVBA, vennootschap naar Belgisch recht, gevestigd te Antwerpen (België), vertegenwoordigd door **O. W. Brouwer**, advocaat te Amsterdam, alsmede tijdens de schriftelijke procedure door **Y. Van Gerven**, advocaat te Brussel, en tijdens de mondelinge procedure door **B. Hugenholtz**, advocaat te Amsterdam, en **F. Louis** en **P. Wytinck**, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van **M. Loesch**, advocaat aldaar, Rue Goethe 8,

verzoekster,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door **B. J. Drijber**, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij **C. Gómez de la Cruz**, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

verweerster,

* Procestaal: Nederlands.

ondersteund door

Parfums Givenchy SA, vennootschap naar Frans recht, gevestigd te Levallois-Perret (Frankrijk), vertegenwoordigd door F. Bizet, advocaat te Parijs, en A. May, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van laatstgenoemde, Grand-Rue 31,

Comité de liaison des syndicats européens de l'industrie de la parfumerie et des cosmétiques, internationale vereniging zonder winstoogmerk naar Belgisch recht, gevestigd te Brussel, vertegenwoordigd door S. Kon, Solicitor, en F. Herbert, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Wylander en Err, advocaten aldaar, Avenue Gaston Diderich 60,

en door

Fédération européenne des parfumeurs détaillants, vereniging van federaties en nationale organisaties naar Frans recht, gevestigd te Parijs, vertegenwoordigd door R. Verniau, advocaat te Lyon, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van N. Schaeffer, advocaat aldaar, Avenue de la Porte-Neuve 12,

intervenienten,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van beschikking 92/428/EEG van de Commissie van 24 juli 1992 inzake een procedure op grond van artikel 85 van het EEG-Verdrag (IV/33.542 — Systeem van selectieve distributie van Parfums Givenchy) (PB 1992, L 236, blz. 11),

wijst

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Tweede kamer — uitgebreid),

samengesteld als volgt: H. Kirschner, kamerpresident, B. Vesterdorf, C. W. Bellamy, A. Kalogeropoulos en A. Potocki, rechters,

griffier: J. Palacio González, administrateur

gezien de stukken en na de mondelinge behandeling op 28 en 29 februari 1996,

het navolgende

Arrest

De feiten

- 1 Verzoekster Kruidvat BVBA (hierna: „Kruidvat”) is de Belgische dochteronderneming van een Nederlandse keten van ongeveer 300 winkels die opereren op basis van het „health & beauty”-concept en die worden geëxploiteerd onder de handelsnaam „Kruidvat”. In deze winkels bevindt zich een afdeling voor cosmetische producten, een afdeling voor dieet- en natuurvoeding en een parfumerieafdeling waar verschillende concurrerende luxe parfummerken worden aangeboden, waaronder op de parallelmarkt verkregen parfums van het merk Givenchy. In Nederland wordt de Kruidvat-keten door de consument als „de absolute nummer één” voor de verkoop van luxe parfums beschouwd (zie bijlagen 18 en 20 bij de repliek).

- 2 Parfums Givenchy SA (hierna: „Givenchy”) is een producent van luxe parfumerieproducten en maakt deel uit van de groep Louis Vuitton Moët-Hennessy die ook nog met de vennootschappen Parfums Christian Dior en Parfums Christian Lacroix op dezelfde markt actief is als Givenchy. Via deze drie vennootschappen heeft de groep Louis Vuitton Moët-Hennessy meer dan 10 % van de gemeenschapsmarkt van luxe parfumpakketten in handen.

- 3 Op 19 maart 1990 meldde Givenchy bij de Commissie een net van overeenkomsten voor selectieve distributie voor de verkoop van haar alcoholische parfumerieproducten en verzorgings- en schoonheidsartikelen in de Lid-Staten aan; daarbij verzocht zij primair om een negatieve verklaring op grond van artikel 2 van verordening nr. 17 van de Raad van 6 februari 1962, Eerste verordening over de toepassing van de artikelen 85 en 86 van het Verdrag (PB 1962, blz. 204; hierna: „verordening nr. 17”), en subsidiair om een ontheffing krachtens artikel 85, lid 3, van het Verdrag.

- 4 Uit de aangemelde versie van de „Overeenkomst van erkend EEG-distributeur parfumpakketten” (hierna: „overeenkomst”) en de daaraan gehechte algemene verkoopvoorwaarden, blijkt dat het distributienet van Givenchy een gesloten net is, waarbij het haar leden verboden is, producten van het merk Givenchy buiten het net te verkopen of te betrekken. Givenchy op haar beurt verbindt zich ertoe, de naleving van het distributienet binnen de bestaande wetten en verordeningen te verzekeren en haar merk terug te trekken uit de verkooppunten die niet voldoen aan de contractuele selectievoorwaarden.

- 5 De in de overeenkomst neergelegde criteria voor de selectie van kleinhandelaren betreffen voornamelijk de vakbekwaamheid van het personeel en de opleidingsstage die moet worden gevolgd, de lokalisatie en de installatie van het verkooppunt, het uithangbord van de kleinhandelaar, alsmede een aantal andere voorwaarden waaraan moet worden voldaan, die met name betrekking hebben op de voorraad producten, het minimum bedrag van aankopen per jaar, de aanwezigheid in het verkooppunt van voldoende concurrerende merken om het imago van de Givenchy-producten te doen uitkomen en de samenwerking tussen de kleinhandelaren en Givenchy op het gebied van publiciteit en reclame.

- 6 Op 8 oktober 1991 publiceerde de Commissie een mededeling overeenkomstig artikel 19, lid 3, van verordening nr. 17, waarin zij te kennen gaf voornemens te zijn met betrekking tot de overeenkomst een gunstig standpunt in te nemen, en belanghebbende derden uitnodigde, haar binnen een termijn van 30 dagen hun eventuele opmerkingen kenbaar te maken (PB 1991, C 262, blz. 2).

- 7 Na deze bekendmaking ontving de Commissie een aantal opmerkingen, waaronder die van de Raad voor het Filiaal- en Grootwinkelbedrijf (hierna: „Raad FGB”), die op 29 november 1991 werden ingediend. Destijds was Kruidvat BV, een van de moedermaatschappijen van Kruidvat, aangesloten bij de Raad FGB.

- 8 De overeenkomst is op 1 januari 1992 van kracht geworden in de versie, bedoeld in beschikking 92/428/EEG van de Commissie van 24 juli 1992 inzake een procedure op grond van artikel 85 van het EEG-Verdrag (IV/33.542 — Systeem van selectieve distributie van Parfums Givenchy) (PB 1992, L 236, blz. 11; hierna: „beschikking”) (zie punt I. C, tweede alinea, van de beschikking).

- 9 Op 3 juli 1992 dagvaardde Copardis SA (hierna: „Copardis”), de alleen-vertegenwoordiger van Givenchy in België, Kruidvat om op 8 juli 1992 te verschijnen voor de voorzitter van de Rechtbank van koophandel te Dendermonde, zetelend in kort geding. Copardis vorderde staking van elke verkoop door Kruidvat van produkten van het merk Givenchy op Belgisch grondgebied. Daartoe stelde zij primair, dat een wederverkoper die geen deel uitmaakt van het selectieve distributienet van Givenchy, maar toch haar produkten verkoopt, zich schuldig maakt aan een met de eerlijke handelsgebruiken strijdige daad in de zin van de Belgische wet betreffende de handelspraktijken. Als verweer in deze procedure voerde Kruidvat aan, dat het selectieve distributienet van Givenchy onwettig is wegens strijd met artikel 85, leden 1 en 2, van het Verdrag.

- 10 Op 24 juli 1992 stelde de Commissie de beschikking vast. Artikel 1 van het dispositief luidt als volgt:

„Artikel 1

Overeenkomstig artikel 85, lid 3, van het EEG-Verdrag wordt het bepaalde in artikel 85, lid 1, buiten toepassing verklaard voor de standaardovereenkomst voor erkend kleinhandelaar tussen Givenchy of, in voorkomend geval, de alleen-vertegenwoordigers van Givenchy en hun in de Gemeenschap gevestigde gespecialiseerde kleinhandelaars, alsmede voor de daaraan gehechte algemene verkoopvoorwaarden.

Deze beschikking is van toepassing met werking vanaf 1 januari 1992 en geldt tot en met 31 mei 1997.”

- 11 Blijkens de stukken wees de voorzitter van de Rechtbank van koophandel te Dendermonde op 24 februari 1993 het verzoek in kort geding van Copardis af en kwam Copardis daarvan op 28 april 1993 in beroep voor het Hof van Beroep te Gent.

Het procesverloop en de conclusies van partijen

- 12 Bij op 16 oktober 1992 ter griffie van het Gerecht neergelegd verzoekschrift heeft verzoekster het onderhavige beroep ingesteld.
- 13 Bij op 3 maart 1993 neergelegde afzonderlijk akte heeft de Commissie een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen. Bij op 14 april 1993 neergelegde akte heeft verzoekster geconcludeerd tot afwijzing van die exceptie.

- 14 Bij verzoekschriften, neergelegd op respectievelijk 11 maart, 18 maart en in de beide laatste gevallen op 22 maart 1993, hebben Givenchy, het Comité de liaison des syndicats européens de l'industrie de la parfumerie et des cosmétiques (hierna: „Colipa”), alsmede de Fédération européenne des parfumeurs détaillants (hierna: „FEPD”) en Yves Saint Laurent Parfums SA (hierna: „Yves Saint Laurent”) verzocht te mogen tussenkomen ter ondersteuning van de conclusies van verweerster.
- 15 Bij op 7, 15 en 19 april 1993 neergelegde akten heeft verzoekster het Gerecht gevraagd, de verzoeken tot tussenkomst van respectievelijk FEPD, Colipa en Yves Saint Laurent af te wijzen. Bij op 2 april 1993 neergelegde akte heeft verweerster te kennen gegeven, dat zij eraan twijfelt, of Yves Saint Laurent wel belang heeft bij tussenkomst.
- 16 Bij beschikking van 8 november 1993 is de exceptie van niet-ontvankelijkheid gevoegd met de zaak ten gronde.
- 17 Bij beschikkingen van 8 december 1993 zijn FEPD, Colipa en Givenchy toegelaten tot tussenkomst ter ondersteuning van de conclusies van verweerster (zie de beschikkingen Kruidvat, zaak T-87/92, Jurispr. 1993, blz. II-1363, blz. II-1369 en blz. II-1383). Bij beschikking van dezelfde datum is het verzoek tot tussenkomst van Yves Saint Laurent afgewezen (zie Jurispr. 1993, blz. II-1375).
- 18 Op rapport van de rechter-rapporteur heeft het Gerecht besloten de mondelinge behandeling te openen en heeft het verweerster, Givenchy en FEPD bij wege van maatregel tot organisatie van de procesgang verzocht, schriftelijk een aantal vragen te beantwoorden en vóór de terechtzitting bepaalde stukken over te leggen. Partijen hebben hun antwoorden neergelegd tussen 12 en 24 januari 1996.

19 Partijen zijn in hun pleidooien en antwoorden op de vragen van het Gerecht gehoord ter terechtzitting van 28 en 29 februari 1996.

20 Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

— het beroep ontvankelijk te verklaren;

— de beschikking nietig te verklaren;

— de Commissie in de kosten van de procedure te verwijzen.

21 Verweerster concludeert dat het het Gerecht behage:

— primair, het beroep niet-ontvankelijk te verklaren;

— subsidiair, het beroep te verwerpen;

— verzoekster in de kosten van de procedure te verwijzen.

22 Interveniente Givenchy concludeert dat het het Gerecht behage:

— primair, het beroep niet-ontvankelijk te verklaren;

— subsidiair, het beroep te verwerpen;

— verzoekster in alle proceskosten te verwijzen, daaronder begrepen die van interveniente Givenchy.

23 Interveniente Colipa concludeert dat het het Gerecht behage:

— primair, het beroep niet-ontvankelijk te verklaren;

— subsidiair, het beroep te verwerpen;

— verzoekster in de kosten te verwijzen, daaronder begrepen die van interveniente Colipa.

24 Interveniente FEPD concludeert dat het het Gerecht behage:

— het beroep te verwerpen;

— verzoekster in alle proceskosten te verwijzen, daaronder begrepen die van interveniente FEPD.

25 In repliek concludeert verzoekster, dat het het Gerecht behage:

- zo het dat noodzakelijk acht, overeenkomstig de artikelen 65 en volgende van het Reglement voor de procesvoering maatregelen van instructie te gelasten;
- de Commissie en de drie interveniënten in de kosten te verwijzen.

Middelen en argumenten van partijen

26 Verzoekster voert drie middelen ten gronde aan. In haar eerste middel, ontleend aan het ontbreken van een behoorlijk feitelijk onderzoek, stelt verzoekster, dat de Commissie de beschikking heeft gegeven op basis van een „papieren onderzoek”, zonder over de nodige feitelijke gegevens te beschikken. Het tweede middel van verzoekster, ontleend aan schending van artikel 85, lid 1, van het Verdrag en gebrekkige motivering dienaangaande, valt uiteen in twee onderdelen. In de eerste plaats stelt verzoekster dat, gelet op de kenmerken van de Givenchy-produkten, er geen noodzaak voor een selectief distributiestelsel bestond. In de tweede plaats betoogt zij, dat de criteria in de overeenkomst in elk geval subjectief zijn en strenger zijn dan nodig. In haar derde middel ten slotte, ontleend aan schending van artikel 85, lid 3, van het Verdrag, dat zelf ook uiteenvalt in twee onderdelen, betoogt verzoekster in het eerste onderdeel, dat de Commissie de grenzen van haar bevoegdheid heeft overschreden en deze bepaling heeft geschonden, aangezien artikel 1 van het dispositief van de beschikking eveneens betrekking heeft op selectiecriteria, die volgens de Commissie niet onder artikel 85, lid 1, vallen. In het tweede onderdeel van het middel stelt verzoekster, dat de Commissie artikel 85, lid 3, van het Verdrag heeft geschonden, door een ontheffing te verlenen voor de in punt II. A, sub 6, van de beschikking bedoelde verplichtingen, te weten de verplichtingen om voor een bepaald minimumbedrag per jaar produkten aan te kopen, een bepaalde werkvoorraad aan te houden, voldoende concurrerende merken aan te bieden en de verkoop van Givenchy-produkten te bevorderen, alsook voor de procedure voor toelating tot het net.

- 27 De Commissie stelt bij wege van exceptie, dat het beroep niet-ontvankelijk is, en betwist subsidiair verzoeksters argumenten ten gronde. Ook volgens Givenchy en Colipa is het beroep niet-ontvankelijk. Intervenienten steunen alle het standpunt van de Commissie ten gronde.

De ontvankelijkheid

Argumenten van partijen

- 28 De argumenten van partijen hebben betrekking op de vraag, of verzoekster door de beschikking rechtstreeks en individueel wordt geraakt in de zin van artikel 173, tweede alinea, EEG-Verdrag (thans artikel 173, vierde alinea, EG-Verdrag; hierna: „Verdrag”).
- 29 Volgens verweerster wordt Kruidvat niet rechtstreeks geraakt door de beschikking, aangezien zij vóór de vaststelling van de beschikking geen erkende kleinhandelaar van Givenchy was en zij niet geïnteresseerd was dit te worden. Voorts heeft Kruidvat geen enkele moeilijkheid om de betrokken produkten te betrekken, zoals blijkt uit de marktonderzoeken die zij als bijlagen 18 en 20 bij haar repliek heeft overgelegd. Kruidvat heeft van de beschikking dus geen schade ondervonden. De conclusie van advocaat-generaal VerLoren van Themaat bij het arrest van het Hof van 22 oktober 1986 (zaak 75/84, Metro, Jurispr. 1986, blz. 3021, inz. blz. 3055; hierna: „Metro II”) is niet relevant, aangezien Metro, in tegenstelling tot Kruidvat, wilde worden toegelaten als groothandelaar van SABA-produkten en het systeem van selectieve distributie dat in de betrokken sector gold, niet ter discussie had gesteld.
- 30 Met betrekking tot de vraag of verzoekster „individueel” wordt geraakt, stelt verweerster, onder verwijzing naar de arresten van het Hof van 15 juli 1963 (zaak 25/62, Plaumann, Jurispr. 1963, blz. 205) en 10 december 1969 (gevoegde zaken 10/68 en 18/68, Eridania, Jurispr. 1969, blz. 459) en het arrest Metro II (reeds

aangehaald), alsmede naar de arresten van het Gerecht van 19 mei 1994 (zaak T-465/93, Murgia Messapica, Jurispr. 1994, blz. II-361, r. o. 25, en zaak T-2/93, Air France, Jurispr. 1994, blz. II-323, r. o. 42), dat verzoekster door de beschikking niet anders wordt geraakt dan iedere andere willekeurige detailhandelaar — grootwinkelbedrijf, filiaalbedrijf, eenmanszaak of anderszins — die Givenchy-produkten wenst te verkopen (zie ook arrest Hof van 14 februari 1989, zaak 206/87, Lefebvre, Jurispr. 1989, blz. 275, en beschikkingen Hof van 11 november 1987, zaak 205/87, Nuova Ceam, Jurispr. 1987, blz. 4427, en 15 maart 1989, zaak 191/88, Co-Frutta, Jurispr. 1990, blz. 793). Voorts heeft de beschikking de marktpositie van Kruidvat niet „wezenlijk beïnvloed” in de zin van de arresten van het Hof van 28 januari 1986 (zaak 169/84, Cofaz e. a., Jurispr. 1986, blz. 391) en 19 mei 1993 (zaak C-198/91, Cook, Jurispr. 1993, blz. I-2487, r. o. 23). In dat opzicht bestaat er een belangrijk verschil met de feiten die ten grondslag liggen aan het arrest van het Hof van 16 mei 1991 (zaak C-358/89, Extramet Industrie, Jurispr. 1991, blz. I-2501).

31 Evenmin kan de positie van Kruidvat worden gelijkgesteld met die van de verzoeksters in de zaken waarin uitspraak is gedaan in het arrest van het Hof van 29 juni 1994 (zaak C-135/92, Fiskano, Jurispr. 1994, blz. I-2885), het arrest van het Gerecht van 24 maart 1994 (zaak T-3/93, Air France, Jurispr. 1994, blz. II-121) en in de arresten van 19 mei 1994 (Murgia Messapica en Air France, reeds aangehaald). Daarentegen kan uit het arrest van het Gerecht van 28 oktober 1993 (zaak T-83/92, Zunis Holdings e. a., Jurispr. 1993, blz. II-1169, r. o. 34) en het arrest van het Hof van 7 december 1993 (zaak C-6/92, Federmineraria e. a., Jurispr. 1993, blz. I-6357, r. o. 14 en 15) worden afgeleid, dat het beroep van Kruidvat niet-ontvankelijk is.

32 Ter terechtzitting heeft de Commissie in het bijzonder betoogd, dat in de beschikking geen voordeel aan een concurrent van Kruidvat is toegekend, aangezien deze laatste vrij blijft haar produkten op de parallelmarkt te betrekken (zie arrest Hof van 15 februari 1996, zaak C-226/94, Grand garage albigeois e. a., Jurispr. 1996, blz. I-651).

33 Verder heeft Kruidvat niet aan de administratieve procedure deelgenomen. Nergens in de brief van de Raad FGB van 29 november 1991 (zie hiervoor, r. o. 7) wordt aan Kruidvat gerefereerd. Uit niets blijkt dat deze brief in naam van Kruidvat is gestuurd en niet is aangetoond dat Kruidvat of haar moedermaatschappij

invloed heeft op de beslissingen van de Raad FGB om opmerkingen in te dienen. Bovendien zijn verzoekster, noch haar aandeelhouders lid van de Raad FGB, maar haar Nederlandse moedermaatschappij. Het beroep van Kruidvat op het arrest Metro II (reeds aangehaald) faalt, aangezien in deze zaak Metro bij de Commissie een klacht had ingediend en tijdens de administratieve procedure schriftelijke opmerkingen had gemaakt. Ditzelfde geldt met betrekking tot de zaken waarin het Hof arrest heeft gewezen op 25 oktober 1977 (zaak 26/76, Metro, Jurispr. 1977, blz. 1875; hierna: „Metro I”) en op 11 oktober 1983 (zaak 210/81, Demo-Studio Schmidt, Jurispr. 1983, blz. 3045).

- 34 Volgens verweerster zetten de argumenten van Kruidvat de deur open voor een nagenoeg ongelimiteerd aantal beroepen uit onverwachte hoeken. Het doel van een bekendmaking ex artikel 19, lid 3, van verordening nr. 17 is juist, te garanderen dat de Commissie, alvorens een beschikking te geven, in kennis wordt gesteld van alle relevante feitelijke en juridische gegevens teneinde met volledige kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Om proceseconomische redenen kan niet worden aanvaard, dat ondernemingen die ervan hebben afgezien om tijdens de administratieve procedure hun standpunt kenbaar te maken, dat alsnog voor het Gerecht kunnen doen.
- 35 Verder is de brief van de Raad FGB qua teneur aanzienlijk genuanceerder dan het door Kruidvat ingenomen standpunt. De in het verzoekschrift aangevoerde grieven stroken immers niet met de bezwaren welke de Raad FGB tijdens de administratieve procedure heeft aangevoerd, aangezien de stelling van Kruidvat in wezen crop neerkomt, dat parfumerieproducten zich niet voor selectieve distributie lenen. Het standpunt van de Raad FGB is veel minder stellig.
- 36 Volgens verweerster is deelname aan een civiele procedure voor een nationale rechter (zie hiervoor, r. o. 9) niet relevant. Dienaangaande is de conclusie van advocaat-generaal VerLoren van Themaat bij het arrest Metro II (reeds aangehaald) niet doorslaggevend, aangezien het Hof daaraan geen bijzondere betekenis heeft toegekend en de omstandigheden anders waren. In casu betreft het door Copardis

aangespannen kort geding een actie wegens oneerlijke mededinging en bestaat er geen rechtstreeks verband tussen de geldigheid van de beschikking en de uitslag van dit geding. Bovendien leent het argument van Kruidvat zich voor manipulaties: indien Copardis met de instelling van haar vordering bij de nationale rechter had gewacht tot de in artikel 173 van het Verdrag bedoelde beroepstermijn van twee maanden was verstreken, had Kruidvat zich niet op dit geding kunnen beroepen.

37 Het tussen Copardis en Kruidvat aanhangige nationale geding heeft hoe dan ook geen betrekking op de geldigheid van het distributiesysteem van Givenchy, aangezien de beschikking de nationale rechter bindt, die zich in geval van twijfel tot het Hof moet wenden (arrest Hof van 22 oktober 1987, zaak 314/85, Foto-Frost, Jurispr. 1987, blz. 4199). Evenmin heeft de brief van 17 juli 1992 van Belluco, het beroepscomité van een Belgisch-Luxemburgse vereniging van producenten en verdelers van hygiëne- en toiletartikelen, waarop Kruidvat zich achteraf heeft beroepen (zie hierna, r. o. 57), iets van doen met onderhavige zaak.

38 Voorts heeft het Hof in het arrest Lefebvre (reeds aangehaald) vastgesteld, dat verzoekster in die zaak niet op grond van het feit dat zij de zaak bij de Franse rechterlijke instanties en bij de Commissie aanhangig had gemaakt, individueel werd geraakt. Het standpunt van Kruidvat heeft het bezwaar, dat, zo het werd aanvaard, het rechterlijk toezicht op handelingen van de Commissie zou voortvloeien uit een omstandigheid waarop zij in het geheel geen invloed heeft.

39 Eveneens volgt uit 's Hof's arrest van 9 maart 1994 (zaak C-188/92, TWD Degendorf, Jurispr. 1994, blz. I-833), dat voor personen die rechtstreeks en individueel door een beschikking worden geraakt, uitsluitend het beroep tot nietigverklaring ex artikel 173 van het Verdrag openstaat, indien zij de wettigheid van de beschikking willen aanvechten. Zou de stelling van verzoekster worden aanvaard, dan zou dit betekenen dat derden die zich in dezelfde positie als Kruidvat bevinden, voortaan gedwongen zullen zijn stelselmatig beroep in te stellen bij het Gerecht, steeds wanneer er een mogelijkheid bestaat dat zij verwickeld zullen raken in een rechtsgeding met de adressaat van de betrokken beschikking.

- 40 Ten slotte heeft het Gerecht in zijn arrest van 17 september 1992 (zaak T-138/89, NBV en NVB, Jurispr. 1992, blz. II-2181, r. o. 33) vastgesteld, dat het beroep op de nationale rechter en op artikel 177 van het Verdrag een aanvaardbaar alternatief voor een rechtstreeks beroep tot nietigverklaring kan vormen.
- 41 Aan deze argumenten voegt Givenchy toe, dat de Raad FGB Kruidvat niet wettig in de administratieve procedure kon vertegenwoordigen: in de eerste plaats is de Raad FGB een corporatie naar Nederlands recht, terwijl Kruidvat een vennootschap naar Belgisch recht is; in de tweede plaats wordt in de opmerkingen van de Raad FGB nergens gewag gemaakt van Kruidvat, en in de derde plaats komen de in deze opmerkingen aan de orde gestelde punten niet overeen met die welke zijn opgeworpen in het beroep van Kruidvat.
- 42 Bovendien kan het feit dat voor de nationale rechter een geding aanhangig is, geen substituut zijn voor een deelname van Kruidvat aan de administratieve procedure. Het betreft slechts een procedure in kort geding, waarin de voorzitter van de Rechtbank van koophandel te Dendermonde niet heeft onderzocht, of het systeem van selectieve distributie van parfums van Givenchy rechtsgeldig was, behalve waar hij stelde, dat zijns inziens de distributie door Kruidvat het prestige van het merk Givenchy niet leek aan te tasten. Ook is niet aangetoond, dat Givenchy toestemming heeft gegeven tot de brief van Belluco van 17 juli 1992.
- 43 Ten slotte blijkt uit de statuten van Kruidvat, dat haar voornaamste doel is de verkoop van voedingsmiddelen, die geen enkel verband houden met luxe parfums, en heeft de beschikking dus geen bijzondere gevolgen voor haar.
- 44 Volgens Colipa wordt Kruidvat niet „individueel” geraakt, omdat in de eerste plaats de beschikking niet is gegeven op basis van een klacht van haar, in de tweede plaats Kruidvat niet aan de administratieve procedure heeft deelgenomen, en in de derde plaats zij geen erkenningsaanvraag heeft ingediend die is geweigerd. Verzoekster wordt slechts geraakt op grond van een commerciële activiteit die

op elk ogenblik door elke willekeurige marktdeelnemer kan worden uitgeoefend (zie beschikking Gerecht van 9 augustus 1995, zaak T-585/93, Greenpeace, Jurispr. 1995, blz. II-2205).

45 Verder heeft het geschil waarvan de Belgische rechterlijke instanties kennis moeten nemen, niet betrekking op een weigering tot toelating, zoals in de zaken Metro I en Demo-Studio Schmidt, maar op het probleem van „parasiteren”. Verzoekster kan een geding dat uitsluitend betrekking heeft op haar activiteit van „free rider”, niet als voorwendsel aangrijpen om te stellen dat zij door de beschikking individueel en rechtstreeks wordt geraakt.

46 Teneinde aan te tonen, dat zij „rechtstreeks” wordt geraakt, verwijst verzoekster in het bijzonder naar de conclusie van advocaat-generaal VerLoren van Themaat bij het arrest Metro II (reeds aangehaald) en naar de argumenten van de Commissie in die zaak. De beschikking ontnemt Kruidvat immers rechtstreeks de individuele rechten die zij bezit uit hoofde van het verbod van artikel 85, leden 1 en 2, EG-Verdrag. Bovendien zouden de alleenvertegenwoordigers en de detailhandelaars zonder de ontheffingsbeschikking vrij zijn geweest aan Kruidvat te leveren en zou Kruidvat bij ontstentenis van kwantitatieve verplichtingen (zoals de verplichting een volledig gamma van concurrerende producten aan te bieden, een bepaalde voorraad aan te houden en een bepaalde jaarlijkse minimumomzet te behalen) kunnen verzoeken om toelating tot het selectieve net zonder afstand te doen van haar eigen verkoopmethode: Bevoorrading-op-de-grijze markt — hetgeen Kruidvat op legale wijze doet — houdt duidelijke nadelen in in vergelijking met de bevoorrading bij parfumfabrikanten of hun distributeurs.

47 Om aan te tonen dat zij door de beschikking „individueel” wordt geraakt, voert verzoekster, onder verwijzing naar in het bijzonder de arresten Metro I, Metro II, Demo-Studio Schmidt en Extramet Industrie (alle reeds aangehaald) en het arrest van het Hof van 9 juli 1987 (zaak 43/85, Ancides, Jurispr. 1987, blz. 3131), drie hoofdargumenten aan.

- 48 In de eerste plaats betoogt zij, dat zij daadwerkelijk heeft deelgenomen aan de administratieve procedure en wel via de Raad FGB, die bij brief van 29 november 1991 overeenkomstig artikel 19, lid 3, van verordening nr. 17 opmerkingen bij de Commissie heeft ingediend. Deze brief is namelijk mede op verzoek van en namens Kruidvat gestuurd. Krachtens artikel 3 van zijn statuten heeft de Raad FGB als doel de behartiging van de economische en sociale belangen van het Nederlandse filiaal- en grootwinkelbedrijf. Op zijn minst één van de moedermaatschappijen van Kruidvat, namelijk Kruidvat BV, is bij de Raad FGB aangesloten. Wanneer de Raad FGB een brief met opmerkingen aan de Commissie stuurt, doet hij dat dus namens Kruidvat BV, en bijgevolg namens Kruidvat.
- 49 In deze brief, die is overgelegd als bijlage 8 bij het verzoekschrift, heeft de Raad FGB kritiek geleverd op een groot aantal aspecten van het standpunt van de Commissie, zoals dat was geformuleerd in haar bekendmaking van 8 oktober 1991. De Commissie heeft in de beschikking impliciet op deze kritiek geantwoord. Voorts blijkt uit haar brief van 20 december 1991, dat de Commissie rekening heeft gehouden met de opmerkingen van de Raad FGB. Bijgevolg heeft Kruidvat wel aan de administratieve procedure deelgenomen.
- 50 Het door de Commissie gestelde feit, dat de ontvankelijkheid van het beroep de deur zou openzetten voor een ongelimiteerd aantal beroepen van leden van branche-organisaties die aan de administratieve procedure hebben deelgenomen, is een consequentie die moet worden aanvaard. Hoe dan ook moet dit „gevaar” worden gereduceerd, omdat een bekendmaking ex artikel 19, lid 3, in veel gevallen niet een groot aantal reacties uitlokt. Indien de gebruikmaking van een belangenorganisatie als de Raad FGB voorts tot gevolg zou hebben, dat de onderneming zelf geen beroep tot nietigverklaring meer kan instellen, moet zij telkens zelf haar standpunt aan de Commissie kenbaar maken. Een dergelijk resultaat is ongerijmd en getuigt van een overdreven formalisme.
- 51 Bovendien is het onjuist te stellen, dat de brief van de Raad FGB niet overeenstemt met het standpunt van Kruidvat. In zijn brief heeft de Raad FGB zich ongelukkig getoond met de zienswijze van de Commissie, dat selectieve distributie in de

parfumsector een noodzaak is, doch was hij bereid zich met het bestaan van een dergelijk systeem te verzoenen, op voorwaarde dat de selectiecriteria duidelijk, objectief en niet-discriminatoir zijn. Volgens de Raad FGB was dit laatste niet het geval en hij heeft uitdrukkelijk bezwaren geopperd tegen de bevoorradings- en minimumaankoopverplichtingen, de opleidingsverplichtingen en de zuiver subjectieve criteria inzake ligging en inrichting van een verkooppunt, aspecten waartegen Kruidvat ook opkomt in haar beroep.

- 52 In antwoord op de vragen van het Gerecht, betreffende in het bijzonder het feit dat verzoekster volgens haar statuten in België pas is opgericht op 23 maart 1992, preciseert zij dat zij 100 % dochter van de Nederlandse Evora-groep is, die destijds werd gecontroleerd door de vennootschappen Profimarkt BV en Kruidvat BV. Enkel om fiscale en administratieve redenen heeft de Evora-groep een afzonderlijke rechtspersoon — namelijk verzoekster — moeten oprichten om in België over een tak te beschikken. Aangezien verzoekster met haar moedermaatschappij één enkele economische eenheid vormt (zie arrest Hof van 12 juli 1984, zaak 170/83, Hydrotherm, Jurispr. 1984, blz. 2999, r. o. 11, en arresten Gerecht van 10 maart 1992, T-11/89, Shell, Jurispr. 1992, blz. II-757, r. o. 311, en 12 januari 1995, T-102/92, Viho, Jurispr. 1992, blz. II-17, r. o. 50), geldt de deelname van een van de moedermaatschappijen, namelijk Kruidvat NV, aan de administratieve procedure via de Raad FGB voor de gehele Evora-groep, verzoekster inbegrepen. Het is dus niet ter zake dienend, of de Raad FGB Belgische ondernemingen kan vertegenwoordigen. In ieder geval kan niet worden betwist dat de „economische belangen” van de Nederlandse Evora-groep in de zin van artikel 3 van de statuten van de Raad FGB ook de belangen van haar Belgische dochter omvatten.

- 53 In de tweede plaats stelt verzoekster, dat ten tijde van de vaststelling van de beschikking voor de Belgische rechterlijke instanties reeds een concreet geding tussen Copardis en haarzelf aanhangig was betreffende onder meer de geldigheid van het distributiesysteem van Givenchy (zie r. o. 9 hierboven). Verzoekster is van mening dat haar door de beschikking in het bijzonder het recht wordt ontnomen om in dit geding als verweermiddel schending van artikel 85, lid 1, van het Verdrag aan te voeren, zodat zij als individueel geraakt moet worden beschouwd. Ter zake

verwijst zij naar het arrest Metro I (r. o. 13) en het arrest Metro II (r. o. 23), alsmede naar de conclusie van advocaat-generaal VerLoren van Themaat bij dit arrest (Jurispr. 1986, blz. 3056), waaruit zou blijken dat de Commissie dit standpunt uitdrukkelijk heeft aanvaard.

- 54 Deze zienswijze druist niet in tegen het arrest Lefebvre (reeds aangehaald), waarnaar verweerster verwijst. In deze zaak was het Hof van oordeel, dat het beroep niet-ontvankelijk was, omdat niet was aangetoond, dat ten tijde van de vaststelling van de betrokken beschikking een nationale procedure aanhangig was. In het onderhavige geval heeft de beschikking terugwerkende kracht tot 1 januari 1992, dat wil zeggen tot een tijdstip dat ligt vóór de op 3 juli 1992 door Copardis tegen Kruidvat uitgebrachte dagvaarding.
- 55 Voorts is er, in tegenstelling tot hetgeen de Commissie stelt, een rechtstreeks verband tussen de rechtsgeldigheid van de beschikking en de uitslag van het nationale geding. In de nationale procedure betoogt Copardis primair, dat de verkoop van merkprodukten van Givenchy, zonder lid te zijn van het selectieve distributiesysteem van Givenchy, waarvoor bij de beschikking ontheffing is verleend, op zich reeds in strijd is met de Belgische wetgeving inzake oneerlijke mededinging. Indien de beschikking nietig werd verklaard, zou het distributienet van Givenchy als onverenigbaar met artikel 85, lid 1, moeten worden beschouwd en zou Copardis elk rechtsmiddel worden ontnomen om de verkoop van Givenchy-produkten door Kruidvat te verhinderen. Dit zou ook het geval zijn, wanneer Copardis haar vordering zou baseren op aanzetting tot wanprestatie of op het feit dat de Givenchy-produkten de vermelding „Ne peut être vendu que par un distributeur agréé” (Kan slechts door erkende kleinhandelaar worden verkocht) bevatten.
- 56 In antwoord op het argument van verweerster, dat de nationale procedure, om ter zake dienend te zijn, betrekking moet hebben op een weigering tot erkenning als distributeur, stelt verzoekster, dat het verband dat de Commissie vereist, veel te nauw is: zie in het bijzonder het arrest van het Hof van 13 januari 1994 (zaak C-376/92, Cartier, Jurispr. 1994, blz. I-15, r. o. 24).
- 57 Verzoekster beroept zich eveneens op een in antwoord op de vragen van het Gerecht overgelegde brief van 17 juli 1992, die zij heeft ontvangen van Belluco, dat alle erkende algemene distributeurs voor het grondgebied van België en

Luxemburg in de sector luxe cosmetische producten, met inbegrip van de Givenchy-producten, vertegenwoordigt. Belluco heeft na een vergadering met Kruidvat op 8 juli 1992 in deze brief verklaard, dat verzoekster niet voor erkenning als geaggregeerd depositaris in aanmerking kwam, vooral omdat de handelsnaam „Kruidvat” niet is te associëren met het imago van luxe cosmetische producten en de verkoop van merkartikelen door niet erkende depositarissen verboden is. Bovendien maande Belluco Kruidvat aan om binnen veertien dagen de verkoop van de bedoelde cosmetische artikelen op het gehele Belgische grondgebied te staken, bij gebreke waarvan Belluco de haar openstaande rechtstvorderingen zou instellen.

- 58 Met betrekking tot het door de Commissie aangevoerde arrest TWD Deggendorf (reeds aangehaald) ten slotte stelt verzoekster, dat alleen derden die, zoals Kruidvat, reeds vóór de vaststelling van de beschikking verwickeld waren in een geding over de geldigheid van de overeenkomst waarvoor vervolgens door de Commissie een ontheffingsbeschikking is gegeven, rechtstreeks en individueel worden geraakt in de zin van artikel 173 van het Verdrag.
- 59 In de derde plaats betoogt verzoekster, dat haar beroep ontvankelijk moet worden verklaard teneinde haar een volledige en efficiënte rechtsbescherming te bieden in verband met de rechten die haar op grond van artikel 85 van het Verdrag toekomen. In casu vormt een procedure voor de nationale rechter in combinatie met een prejudiciële vraagstelling op grond van artikel 177 van het Verdrag een duidelijk ontoereikende rechtsbescherming in vergelijking met een rechtstreeks beroep tot nietigverklaring op grond van artikel 173 van het Verdrag (zie de conclusie van advocaat-generaal Jacobs bij het arrest Extramet Industrie, reeds aangehaald, blz. I-2523).
- 60 De nationale rechter is namelijk niet bevoegd om de beschikking nietig te verklaren en een prejudiciële verwijzing betreffende de geldigheid van een beschikking geeft het Hof niet altijd de gelegenheid om de zaak even grondig te onderzoeken als in een rechtstreeks beroep. In een zaak als de onderhavige zijn ingewikkelde juridische en feitelijke kwesties aan de orde, hetgeen een volledige uitwisseling van memories vereist.

Beoordeling door het Gerecht

- 61 Overeenkomstig artikel 173 van het Verdrag kan een natuurlijk of rechtspersoon slechts beroep instellen tegen een beschikking gericht tot een andere persoon, indien deze beschikking hem rechtstreeks en individueel raakt. Aangezien de beschikking is gericht tot Givenchy, dient eerst te worden onderzocht, of Kruidvat door deze beschikking individueel wordt geraakt.
- 62 Volgens vaste rechtspraak kunnen anderen dan degenen tot wie een beschikking is gericht, slechts stellen individueel te worden geraakt, indien deze beschikking hen raakt uit hoofde van bijzondere hoedanigheden of een feitelijke situatie, die hen ten opzichte van ieder ander karakteriseert en hen derhalve individualiseert op soortgelijke wijze als de adressaat (zie bij voorbeeld arrest Plaumann, reeds aangehaald, blz. 230, en arrest Gerecht van 6 juli 1995, gevoegde zaken T-447/93, T-448/93 en T-449/93, AITEC e. a., Jurispr. 1995, blz. II-1971, r. o. 34).
- 63 Reeds onmiddellijk zij vastgesteld dat verzoekster, noch haar moedermaatschappijen Profimarkt BV en Kruidvat BV, noch de Evora-groep bij de Commissie een klacht hebben ingediend krachtens artikel 3 van verordening nr. 17, en dat zij evenmin zelf hebben deelgenomen aan de administratieve procedure, bedoeld in artikel 19, lid 3, van verordening nr. 17, of Givenchy om toelating tot haar selectief distributienet hebben verzocht. Onderhavige zaak verschilt dus van de zaken Metro I, Metro II en Demo-Studio Schmidt, waarop verzoekster zich beroept.
- 64 Met betrekking tot de deelname van de Raad FGB aan de procedure van artikel 19, lid 3, van verordening nr. 17 op grond van zijn brief van 29 november 1991 is weliswaar aangetoond, dat destijds één van verzoeksters moedermaatschappijen, namelijk Kruidvat NV, lid van de Raad FGB was, doch uit niets in het dossier blijkt, dat deze brief op verzoek van Kruidvat NV is gestuurd of dat deze laatste aan de voorbereiding daarvan heeft deelgenomen dan wel de inhoud daarvan heeft goedgekeurd of althans invloed daarop heeft gehad.

65 Bovendien is er op zijn minst één belangrijk verschil tussen het standpunt dat de Raad FGB in zijn brief van 29 november 1991 heeft geuit, en het standpunt dat verzoekster in onderhavig beroep heeft verdedigd, aangezien verzoekster onder meer het beginsel zelf van de selectieve distributie in de sector luxe cosmetische produkten betwist, terwijl de Raad FGB zich in zijn brief bereid verklaarde dit beginsel te aanvaarden, mits de selectiecriteria objectief en niet-discriminair zijn [„... Nevertheless, in principle the Raad FGB does not object to the concept of selective distribution, provided, however, that the admission criteria are clear, objective, non-discretionary and non discriminating ...” („[...] Niettemin heeft de Raad FGB in beginsel geen bezwaar tegen het concept van selectieve distributie, op voorwaarde evenwel dat de toelatingscriteria duidelijk, objectief, niet willekeurig en niet-discriminair zijn [...])].

66 Onder deze omstandigheden is het Gerecht van oordeel, dat er tussen de deelname van de Raad FGB aan de administratieve procedure via de brief van 29 november 1991 en de individuele situatie van Kruidvat NV niet een zodanig verband bestaat dat deze laatste wordt „geïndividualiseerd” in de zin van artikel 173 van het Verdrag met betrekking tot een individuele ontheffingsbeschikking uit hoofde van artikel 85, lid 3, van het Verdrag. Zo deze brief van de Raad FGB van 29 november 1991 niet volstaat om Kruidvat NV te „individualiseren”, geldt dit a fortiori ten aanzien van verzoekster.

67 Het feit dat verzoekster niet aan de administratieve procedure heeft deelgenomen, stelt op zichzelf het Gerecht niet in staat vast te stellen dat zij niet individueel wordt geraakt door de beschikking (zie arresten Gerecht van 27 april 1995, zaak T-96/92, CE de la Société générale des grandes sources e. a., Jurispr. 1995, blz. II-1213, r. o. 35 en 36, en zaak T-12/93, CE de Vittel e. a., Jurispr. 1995, blz. II-1247, r. o. 46 en 47).

68 Bijgevolg moet worden nagegaan, of verzoekster op grond van andere omstandigheden kan worden geïndividualiseerd.

- 69 Inderdaad heeft verzoekster uiting gegeven aan haar wil om Givenchy-produkten te distribueren en is zij derhalve een concurrent van de door Givenchy erkende distributeurs, voor wie de bij de beschikking verleende ontheffing uit hoofde van artikel 85, lid 3, geldt. Bovendien is het niet uitgesloten, dat verzoekster niet aan de selectiecriteria van Givenchy voldoet en dat zij als gevolg van de beschikking Givenchy-produkten niet rechtstreeks kan betrekken bij Givenchy, haar alleenverkopers of haar erkende distributeurs in de Gemeenschap.
- 70 Het Gerecht is evenwel van oordeel, dat deze feiten niet volstaan om verzoekster te individualiseren in de zin van artikel 173 van het Verdrag. Verzoeksters situatie onderscheidt zich namelijk niet van die van vele andere marktdeelnemers op de parallelmarkt.
- 71 Overigens heeft verzoekster, als marktdeelnemer die zich bezighoudt met de verkoop van op de parallelmarkt verkregen luxe cosmetische produkten, niet aangetoond dat zij ten gevolge van de beschikking de Givenchy-produkten niet meer kan betrekken bij de leveranciers waarbij zij dat tot nu toe rechtmatig kon doen. In dit verband merkt het Gerecht op, dat het Hof in een vergelijkbare context heeft geoordeeld, dat een groepsvrijstelling voor bepaalde selectieve distributienetten niet beoogt de activiteiten van derden te regelen, die buiten het betrokken distributienet op de markt kunnen opereren (zie arrest Grand garage albigeois, reeds aangehaald, r. o. 16-19, en arrest Hof van 15 februari 1996, zaak C-309/94, Nissan France e. a., Jurispr. 1996, blz. I-677, r. o. 16-19).
- 72 In het nationale geding tussen Copardis en verzoekster stelt Copardis ten principale, dat de artikelen 93 en 94 van de Belgische wet betreffende de handelspraktijken zijn geschonden door het enkele feit dat Kruidvat Givenchy-produkten

heeft verkocht zonder erkend wederverkoper te zijn. Als verweer in deze procedure heeft Kruidvat aangevoerd, dat het door Givenchy opgezette distributienet in strijd is met artikel 85, lid 1, van het Verdrag en dat de vordering van Copardis dus elke grondslag ontbeerde. In repliek heeft Copardis betoogd, dat het Givenchy-net rechtmatig is, wat artikel 85 van het Verdrag betreft.

- 73 Gesteld al dat er een zeker verband bestaat tussen de uitslag van dit geding en de geldigheid van de beschikking (zie arrest Cartier, reeds aangehaald, r. o. 24), merkt het Gerecht op dat het geding voor de nationale rechter primair betrekking heeft op de toepassing van de Belgische wet betreffende de handelspraktijken. Dit geding betreft dus niet een weigering van toelating tot het Givenchy-net, waartoe verzoekster nooit heeft gevraagd om te mogen toetreden, noch een vordering tot schadevergoeding op basis van een vermeende inbreuk op artikel 85, lid 1, van het Verdrag.

- 74 Volgens verzoekster wordt zij, gelet op het feit dat de beschikking ertoe leidt dat haar het recht wordt ontnomen om als verweer in dit geding een inbreuk op artikel 85, lid 1, van het Verdrag in te roepen, individueel geraakt, voor zover zij de wettigheid van de beschikking voor het Gerecht dient te betwisten om de eventuele vaststelling dat zij onwettig is, voor de nationale rechter te kunnen aanvoeren. Het Gerecht is evenwel van mening, dat verzoekster niet kan stellen voldoende te zijn geïndividualiseerd in de zin van artikel 173, vierde alinea, van het Verdrag enkel omdat de wettigheid van de beschikking relevant zou zijn voor de beslissing in het voor de nationale rechter aanhangige geding, aangezien elke wederverkoper van parfum eventueel belang erbij kan hebben om de vraag van de wettigheid van het distributiestelsel van Givenchy in het kader van een nationaal geding op te werpen. Bovendien moet worden vastgesteld, dat het volstrekt toevallig was dat een dergelijk geding aanhangig was toen de beschikking werd

vastgesteld. Indien Copardis haar vordering pas voor de nationale rechter had ingesteld nadat de termijn van twee maanden, bedoeld in artikel 173, vijfde alinea, van het Verdrag was verstreken, had verzoekster niet kunnen stellen dat zij ten tijde van de instelling van het beroep individueel werd geraakt op grond van het feit dat een nationaal geding aanhangig was. Onder deze omstandigheden is het Gerecht van mening, dat het indirecte verband dat tussen het nationale geding en de geldigheid van de beschikking kan bestaan, op zichzelf niet volstaat om verzoekster te individualiseren in de zin van artikel 173 van het Verdrag.

- 75 Gesteld al dat de vraag van de geldigheid van de beschikking van invloed kan zijn op de uitslag van het geding voor de nationale rechter, kan deze laatste bovendien, indien hij zulks noodzakelijk acht, gebruik maken van de in artikel 177, eerste alinea, sub b, van het Verdrag geboden mogelijkheid van een prejudiciële verwijzing en het Hof van Justitie een prejudiciële vraag over de geldigheid of de uitlegging van de beschikking voorleggen. Bijgevolg kan het argument van Kruidvat dat deze rechtsgang haar geen adequate rechtsbescherming biedt, niet worden aanvaard.
- 76 Wat de brief van Belluco van 17 juli 1992 betreft, die niet is aangevoerd tijdens de schriftelijke procedure, doch achteraf door Kruidvat is overgelegd in antwoord op de vragen van het Gerecht, is er niets op grond waarvan rechtens genoegzaam kan worden vastgesteld dat Givenchy of Copardis toestemming heeft verleend voor het sturen van deze brief. Bovendien vormt deze brief niet een antwoord op een verzoek van Kruidvat om toelating tot het Givenchy-net. De brief is derhalve niet relevant voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van dit beroep.
- 77 Uit het voorgaande volgt, dat Kruidvat door de beschikking niet individueel wordt geraakt.

- 78 Bijgevolg dient het beroep niet-ontvankelijk te worden verklaard, zonder dat behoeft te worden nagegaan of Kruidvat door deze beschikking rechtstreeks werd geraakt.

Kosten

- 79 Volgens artikel 87, lid 2, eerste alinea, van het Reglement voor de procesvoering wordt de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen, voor zover dit is gevorderd. Volgens artikel 87, lid 4, derde alinea, van het Reglement voor de procesvoering kan het Gerecht bepalen dat andere interveniënten dan een Lid-Staat of een instelling hun eigen kosten zullen dragen.
- 80 Aangezien verzoekster in het ongelijk is gesteld, dient zij te worden veroordeeld in de kosten van de Commissie. Hetzelfde geldt met betrekking tot de kosten van interveniënte Givenchy, tot wie de beschikking was gericht.

- 81 Wat de interveniënten Colipa, en FEPA betreft, is het Gerecht van oordeel dat het belang van deze twee verenigingen bij de beslissing van het geding minder direct was dan dat van Givenchy. Aangezien het een zaak betrof waarin deze drie andere interveniënten algemene overwegingen in het belang van hun leden hebben aangevoerd, zonder iets beslissends toe te voegen aan de argumenten van de Commissie, is het Gerecht van oordeel dat artikel 87, lid 4, laatste alinea, van het Reglement voor de procesvoering correct wordt toegepast, indien zij in hun eigen kosten worden verwezen.

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Tweede kamer — uitgebreid),

rechtdoende:

- 1) Verklaart het beroep niet-ontvankelijk.
- 2) Verstaat dat verzoekster de kosten van de Commissie en interveniënte Parfums Givenchy SA, alsmede haar eigen kosten zal dragen.
- 3) Verstaat dat de andere interveniënten, het Comité de liaison des syndicats européens de l'industrie de la parfumerie et des cosmétiques en de Fédération européenne des parfumeurs détaillants, elk hun eigen kosten zullen dragen.

Kirschner

Vesterdorf

Bellamy

Kalogeropoulos

Potocki

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 12 december 1996.

De griffier

De president van de Tweede kamer

H. Jung

H. Kirschner